

MAGYARORSZÁG HIVATALOS LAPJA
2021. április 27., kedd

Tartalomjegyzék

2/2021. PJE határozat	A Kúria polgári jogegységi határozata a biztosítéki céllal alapított önálló zálogjog esetén a zálogkötelezett jogainak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 269. § (3) bekezdése alapján történő érvényesítéséről	2652
3/2021. PJE határozat	A Kúria polgári jogegységi határozata a végrehajtási lap visszavonása, illetőleg a végrehajtási záradék törlése iránti kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezés lehetőségéről	2655
1203/2021. (IV. 27.) Korm. határozat	A Magyarország Kormánya és Románia Kormánya között, a magyar–román államhatáron átvezető közúti kapcsolatokról szóló, 2014. július 24-én, Bukarestben aláírt megállapodás módosításáról szóló, Magyarország Kormánya és Románia Kormánya közötti megállapodás szövegének végleges megállapítására adott felhatalmazásról	2658

VIII. A Kúria határozatai

A Kúria 2/2021. PJE határozata

a biztosítéki céllal alapított önálló zálogjog esetén a zálogkötelezett jogainak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 269. § (3) bekezdése alapján történő érvényesítéséről

A Kúria összevont polgári-gazdasági-munkaügyi jogegységi tanácsa a Kúria G.VII. számú tanácsának indítványa alapján a biztosítéki céllal alapított önálló zálogjog esetén a zálogkötelezett jogainak érvényesítése, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 269. § (3) bekezdésének értelmezése tárgyában lefolytatott jogegységi eljárásban meghozta a következő

jogegységi határozatot:

Biztosítéki céllal alapított önálló zálogjog esetén azt, ha a zálogjog közvetlen megszerzőjének jogutódja a zálogjog megszerzésekor legalább arról tudott, hogy az önálló zálogjogot egy másik jogviszonyra tekintettel, annak biztosítékaként alapították, úgy kell tekinteni, hogy az alapul szolgáló jogviszonyt ismerte.

Indokolás

I.

A Kúria előtt Gfv.VII.30.435/2019. számon folyamatban levő perben az eljáró tanács a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 32. § (1) bekezdés b) pontja alapján jogegységi eljárás lefolytatását indítványozta, mert el kíván térni a Kúria másik tanácsa által hozott Pfv.I.21.934/2016/5. és Pfv.VI.21.076/2019/5. számú határozatban foglaltaktól. Az indítványozó tanács az előtte folyamatban lévő eljárást a Bszi. 32. § (2) bekezdése értelmében a jogegységi eljárás befejezéséig felfüggesztette.

A Pfv.I.21.934/2016. számú ügyben a Kúria eljáró tanácsa úgy foglalt állást, hogy az önálló zálogjog nem járulékos jellegű, nem szükséges, hogy valamely alapügyletbe kapcsolódjon, az ilyen zálogkötelezettség nem járulékos mellékkötelezettség, hanem maga a főkötelezettség. Nincs akadálya annak, hogy az önálló zálogjogot biztosítékként kössék ki, azonban ebben az esetben sem járulékos jellegű, közömbös, hogy az önálló zálogjog alapítását a mögötte álló jogviszony biztosítására szánták-e. Az önálló zálogjog alapítása szempontjából ugyanis a személyes követelés fennállásának nincs jelentősége, mert akár létezik a személyes követelés, akár nem, az önálló zálogjog csak úgy alapítható, hogy az a zálogtárgyat a személyes kötelezettségre tekintet nélkül terhelje. Előfordulhat tehát, hogy a zálogkötelezettel szemben személyes követelés is érvényesíthető, vagy a zálogkötelezett valamely más személlyel szembeni személyes követelésre tekintettel vállalta a zálogkötelezettséget, mindennek azonban a zálogjog léte, jogi sorsára nem lehet kihatása, mert az önálló zálogjog a zálogtárgyat ettől a követeléstől függetlenül terheli. Mivel az önálló zálogjog nem kapcsolódik a személyes követeléshez, önmagában, a követeléstől függetlenül is átruházható. Az önálló zálogjog tehát önmagában is forgalomképes, tulajdonságai emiatt a váltóéhoz hasonlíthatnak. A zálogjog önállóságából eredően a zálogkötelezett az önálló zálogjog alapjául szolgáló jogviszonyból származó jogait és kifogásait kizárólag az önálló zálogjog közvetlen megszerzőjével (eredeti jogosultjával) szemben vagy annak olyan jogutódjával szemben érvényesítheti, aki az önálló zálogjogot ingyenesen szerezte vagy a szerzéskor az alapul szolgáló jogviszonyt ismerte. Ha az önálló zálogjog megszerzője a jogosultságát nem ingyenesen, hanem például refinanszírozás kapcsán szerezte, és az alapügylet megkötésében nem vett részt, az önálló zálogjog kötelezettje az önálló zálogjog mögött álló alapügylet létrejöttét, érvényességét nem vitathatja.

A Pfv.VI.21.076/2019. számú ügyben a Kúria eljáró tanácsa ugyancsak azt állapította meg, hogy az önálló zálogjog akkor sem járulékos jellegű mellékkötelezettség, ha kölcsönszerződés biztosítására alapították, jogi sorsa ugyanis nem függ a biztosított követelés sorsától. Ebből következik, hogy a zálogjog kötelezettje nem szabadulhat a kötelezettsége alól az önálló zálogjog mögött esetlegesen meghúzódó alapügylet (kölcsönszerződés) létrejöttének vagy érvényességének a vitatásával. Az önálló zálogjog akkor is érvényesíthető, ha a biztosított követelés létre sem jött, vagy érvénytelen, illetve már megszűnt, például az adós teljesítése folytán.

Nem érinti az önálló zálogjog lényegadó sajátosságát, a biztosított ügylettől – annak esetleges létre nem jöttétől, érvénytelenségétől – való függetlenségét az rPtk. 269. § (3) bekezdésében szabályozott kifogásolási jog sem. Az önálló zálogjog alapításához vezető körülményeknek az rPtk. 269. § (3) bekezdése alapján engedett vizsgálata ugyanis csak azt szolgálja, hogy az adóssal szemben ne történjen kétszeres igényérvényesítés, azaz az önálló zálogjog érvényesítése az alapítás biztosítéki céljával összhangban történjen.

Az indítványozó tanács álláspontja szerint az önálló zálogjog biztosítéki célú alapítása esetén az eredeti zálogjogosult (a zálogjog közvetlen megszerzője), valamint az rPtk. 269. § (3) bekezdése kifejezett rendelkezésének megfelelően az ott meghatározott személyek a zálogszerződésből eredő jogaikat az alapügyletre tekintettel csak a biztosított követelés érvényesítése érdekében, annak erejéig, elszámolási kötelezettség mellett gyakorolhatják, velük szemben ugyanis a zálogkötelezett érvényesítheti az alapjogviszonyból eredő jogait és kifogásait, így hivatkozhat például az alapul szolgáló jogviszony létre nem jöttére vagy érvénytelenségére, illetőleg arra, hogy az alapügylet alapján fennálló követelés kisebb annál az összegnél, amelynek biztosítására az önálló zálogjogot alapították, illetve hogy az alapul szolgáló szerződés az önálló zálogjogból való kielégítési jog megnyílását – az önálló zálogjogot alapító szerződésben foglaltakhoz képest – további feltételekhez köti. Az önálló zálogjog közvetlen megszerzőjének jogutódjával szemben, ha az önálló zálogjogot a jogutód nem ingyenesen szerezte, ezek a jogok és kifogások az rPtk. 269. § (3) bekezdése értelmében akkor érvényesíthetők, ha legalább arról tudott, hogy az önálló zálogjogot egy másik jogviszonyra tekintettel, annak biztosítékául alapították.

II.

A legfőbb ügyész a jogegységi indítványra adott nyilatkozatában úgy foglalt állást, hogy biztosítéki céllal alapított önálló zálogjog esetén a zálogkötelezett az rPtk. 269. § (3) bekezdésének helyes értelme szerint az önálló zálogjog közvetlen megszerzőjével, illetve annak olyan jogutódjával szemben, aki a szerzések legalább arról tudott, hogy az önálló zálogjogot egy másik jogviszonyra tekintettel, annak biztosítékaként alapították, érvényesítheti az alapul szolgáló jogviszonyból (jellemzően: kölcsönszerződésből) eredő jogait és kifogásait. A kifogások érvényesíthetőségéhez nem szükséges, hogy a jogutód az alapjogviszony részleteit is ténylegesen ismerje.

III.

A jogegységi tanács álláspontja az indítványban meghatározott elvi kérdéssel kapcsolatban a következő.

Az rPtk. 269. §-ában szabályozott önálló zálogjog a törvényi meghatározás szerint olyan zálogjog, amely a zálogtárgyat személyes követelés nélkül terheli, amelynek esetében a zálogjogosult kizárólag a zálogtárgyból kereshet kielégítést. Az önálló zálogjog eszerint pusztán dologi adósság: a zálogjogosult a zálogszerződésben meghatározott összeg erejéig kereshet kielégítést a zálogtárgyból. Előfordulhat például, hogy az önálló zálogjogot ingyenesen (ajándékként) vagy valamely fennálló követelés megszüntetésével, annak teljesítéséeként alapítják.

Az rPtk. 269. §-a ugyanakkor nem zárja ki az önálló zálogjog biztosítéki célú alkalmazását sem, sőt a gyakorlatban ténylegesen szinte kizárólag ilyen célból kerül sor önálló zálogjog alapítására. A jogalkotó maga is számításba vette, hogy a felek az önálló zálogjogot biztosítékként is kiköthetik, hiszen az rPtk. 269. § (3) bekezdése kifejezetten megengedi a zálogkötelezetteknek, hogy az önálló zálogjog alapjául szolgáló jogviszonyból eredő jogait és kifogásait érvényesítse a zálogjogosulttal és annak egyes jogutódaival szemben. Ilyen, az önálló zálogjog alapjául szolgáló jogviszony tipikusan az a kölcsönszerződés, amelyben a kölcsön folyósításának feltételeként írják elő a zálogjog alapítását.

Az önálló zálogjog biztosítéki célú alapítása fiduciárius ügylet: a zálogjogosult kielégítési jogát ebben az esetben a felek megállapodása korlátozza. Míg a járulékos zálogjog esetében a törvényi járulékoság intézménye teremti meg a kapcsolatot a zálogjog és a biztosított követelés között, addig a biztosítéki célú önálló zálogjog esetében a felek megállapodása kapcsolja össze a zálogjogot és a biztosított követelést. Az önálló zálogjog ilyenkor, tehát biztosítéki célú alapítás esetén sem járulékos kötelezettség, jogi sorsa nem függ a biztosított követelés jogi sorsától, az alapügylet érvénytelensége például nem teszi magát a zálogszerződést is érvénytelenné. A biztosítéki célból fakadó következmények azonban a felek jogviszonyának részévé válnak, a jogosult tehát a dologi jogosultságait csak a biztosítéki célból fakadó korlátokkal, a zálogjoggal biztosított követelés érvényesítése érdekében gyakorolhatja.

Mivel azonban a biztosítéki célú önálló zálogjog esetében nem a törvényi járulékoság, hanem a felek szerződése (tehát egy relatív hatályú, kötelmi megállapodás) kapcsolja össze a zálogjogot és a biztosított követelést, a zálogjogosult kielégítési jogának a biztosítéki célból fakadó korlátozása csak a zálogjog közvetlen megszerzőjével

(az eredeti zálogjogosulttal), valamint az rPtk. 269. § (3) bekezdésének kifejezett rendelkezése alapján a zálogjog közvetlen megszerzőjének olyan jogutódjával szemben érvényesülhet, aki az önálló zálogjogot ingyenesen szerezte, vagy a szerzéskor az annak alapjául szolgáló jogviszonyt ismerte.

Az önálló zálogjog közvetlen megszerzőjének jogutódja esetében az rPtk. 269. § (3) bekezdésének helyes értelme szerint akkor állapítható meg, hogy ismerte az alapul szolgáló jogviszonyt, ha ténylegesen megismerte az alapjogviszony konkrét, az önálló zálogjog érvényesíthetőségére kiható tartalmát, vagy elvárható volt tőle, hogy ebben a körben az alapügyletet megismerje. Ha a jogutód tudott arról, hogy az önálló zálogjogot valamely más szerződés, például kölcsönszerződés biztosítékául alapították, tehát a zálogjog megszerzésekor legalább az alapul szolgáló jogviszony létéről tudomása volt, akkor – az rPtk. 4. § (4) bekezdésére figyelemmel – elvárható volt tőle, hogy tájékozódjon az alapügylet tartalmáról, annak az önálló zálogjog érvényesíthetőségét befolyásoló kikötéseiről. Az ilyen jogutódot ezért úgy kell tekinteni, hogy a szerzéskor az alapjogviszony ismeretében volt.

Az ezzel ellentétes álláspont elfogadása az rPtk. 269. § (3) bekezdését lényegében kiüresítené, hiszen a tipikus gyakorlat szerint az önálló zálogjog megszerzője (az önálló zálogjoggal biztosított kölcsön refinanszírozója) az önálló zálogjogot a kölcsön nyújtása és az önálló zálogjog alapítása után azonnal megszerzi, a kölcsönkövetelés engedményezésére azonban csak később vagy egyáltalán nem kerül sor. Az önálló zálogjog kötelezettjének tehát azt kellene bizonyítania, hogy a kölcsönt refinanszírozó hitelező a kölcsönszerződés feltételeit, konkrét rendelkezéseit már az önálló zálogjog megszerzésekor ismerte, annak ellenére, hogy a kölcsönkövetelés engedményezésére csak az önálló zálogjog megszerzését követően került sor. Ezt a bizonyítási kötelezettséget a zálogkötelezett kivételes esetektől eltekintve nem tudná teljesíteni, így a valóságban nem hivatkozhatna az rPtk. 269. § (3) bekezdése alapján az alapügylet alapján fennálló kifogásokra.

Az önálló zálogjog kötelezettje a kifejtettek értelmében az rPtk. 269. § (3) bekezdésében meghatározott jogosultakkal szemben az alapul szolgáló jogviszonyból eredő jogait és kifogásait is érvényesítheti, így arra is hivatkozhat, hogy az alapügylet létre sem jött vagy érvénytelen, illetőleg az alapjogviszony alapján fennálló követelés kisebb annál az összegnél, amelynek biztosítására az önálló zálogjogot alapították, illetve hogy az alapügylet az önálló zálogjogból való kielégítési jog megnyílását – az önálló zálogjogot alapító szerződésben foglaltakhoz képest – további feltételekhez köti, és ezért nem vagy kisebb mértékben köteles a zálogtárggyal való helytállásra.

Ezeket a jogokat és kifogásokat a biztosítéki céllal alapított önálló zálogjog esetén a zálogkötelezett az említettek szerint az önálló zálogjog közvetlen megszerzőjén és annak az ingyenesen szerző jogutódján kívül azzal a jogutóddal szemben érvényesítheti, aki a szerzéskor ismerte az önálló zálogjog alapjául szolgáló jogviszonyt. Attól a jogutódtól, aki a zálogjog megszerzésekor legalább arról tudott, hogy az önálló zálogjogot egy másik jogviszonyra tekintettel, annak biztosítékaként alapították, a jogegységi tanács álláspontja szerint elvárható volt, hogy az alapügyletnek az önálló zálogjog érvényesíthetőségére kiható tartalmát megismerje, ezért az ilyen jogutódot úgy kell tekinteni, hogy az alapul szolgáló jogviszonyt ismerte.

Mindezek miatt a Kúria Pfv.I.21.934/2016/5. és Pfv.VI.21.076/2019/5. számú határozatai a továbbiakban nem hivatkozhatók kötelező erejű határozatként.

V.

A kifejtett indokok alapján a jogegységi tanács a Bszi. 24. § (1) bekezdés c) pontja, 25. §-a, valamint 40. § (1) és (2) bekezdése alapján a bíróságok jogalkalmazása egységének biztosítása [Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdés] érdekében, a rendelkező részben foglaltak szerint határozott. Határozatát a Bszi. 42. § (1) bekezdésében írtak szerint a Magyar Közlönyben, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében, a bíróságok központi internetes honlapján és a Kúria honlapján közzéteszi.

Budapest, 2021. február 18.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.,
a jogegységi tanács elnöke

Dr. Farkas Attila s. k.,
előadó bíró

Dr. Harter Mária s. k.,
bíró

Dr. Orosz Árpád s. k.,
bíró

Dr. Puskás Péter s. k.,
bíró

Dr. Tibold Ágnes s. k.,
bíró

Dr. Vezekényi Ursula s. k.,
bíró

**A Kúria 3/2021. PJE határozata
a végrehajtási lap visszavonása, illetőleg a végrehajtási záradék törlése iránti kérelmet elutasító végzés
elleni fellebbezés lehetőségéről**

A Kúria összevont polgári-gazdasági-munkaügyi jogegységi tanácsa a Fővárosi Ítéltábla elnökének indítványa alapján a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 212. § (1) és (2) bekezdése értelmezésének tárgyában lefolytatott jogegységi eljárásban meghozta a következő

jogegységi határozatot:

A végrehajtási lap visszavonására, illetőleg a végrehajtási záradék törlésére irányuló kérelmet elutasító végzés ellen van helye fellebbezésnek.

Indokolás

I.

A Fővárosi Ítéltábla elnöke a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján – figyelemmel a Bszi. 32. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra, az egységes ítélkezési gyakorlat biztosítása érdekében – jogegységi eljárás lefolytatását és határozat hozatalát indítványozta abban a kérdésben, hogy a Vht. 212. § (1) és (2) bekezdései alapján van-e helye fellebbezésnek a végrehajtási lap visszavonására, illetőleg a végrehajtási záradék törlésére irányuló kérelmet elutasító végzés ellen.

Az indítvány szerint a Fővárosi Ítéltábla egyik tanácsa úgy foglalt állást, hogy az említett végzések ellen nincs helye fellebbezésnek, mert önmagában a Vht. 212. § (1) bekezdésének megfogalmazásából ez a következtetés nem vonható le. A Vht. 224. § (1) bekezdésének utolsó fordulata alapján irányadó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 233. § (1) és (3) bekezdései az említett végzések ellen is biztosították a fellebbezést, azonban a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 365. § (2) bekezdés b) pontja szerint – eltérően a korábbi szabályozástól – az elsőfokú bíróság végzése ellen csak akkor van helye fellebbezésnek, ha azt a Pp. külön megengedi, ugyanakkor a Pp. nem tartalmaz a jelen eljárás tárgyát képező végzések elleni fellebbezés lehetőségére vonatkozó rendelkezést.

Mindezekkel szemben a Fővárosi Ítéltábla másik tanácsa a Vht. 212. § (1) és (2) bekezdése alapján – figyelembe véve Magyarország Alaptörvényének (a továbbiakban: Alaptörvény) 28. cikkét, az egyes bírósági eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bpnp.) 1. § (5) bekezdését, illetve az egyes közjegyzői eljárásokról szóló 2008. évi XLV. törvény (Kjnp.) 1. § (1) bekezdését is – arra a következtetésre jutott, hogy az említett végzések ellen van helye fellebbezésnek.

Az indítványozó kitért arra is, hogy a Vht. 2019. január 1-jétől hatályos módosítása három jogintézmény tekintetében is beiktatott fellebbezési jogra vonatkozó rendelkezést, azonban nem érintette a jelen eljárás tárgyát képező kérdéskört, ami az indítványozóban további kétséget ébreszt a Vht. 212. § (1) és (2) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban.

II.

A legfőbb ügyész nyilatkozatában – a Vht. jogorvoslatokat szabályozó rendszerére és a Pp. fellebbezhető végzésekre vonatkozó előírására figyelemmel – elsődlegesen jogalkotási feladatnak tartotta a vita rendezését; a fellebbezést megengedő kifejezett rendelkezés hiányából pedig azt a következtetést vonta le, hogy a jelenleg hatályos rendelkezések alapján az adott végzések ellen nincs helye fellebbezésnek.

III.

A jogegységi tanács álláspontja az indítványban megfogalmazott kérdéssel kapcsolatban a következő:

Mivel a Pp. rendelkezéseihez képest a Vht. különleges eljárási szabályokat tartalmaz, a végrehajtási eljárás során felmerülő eljárási kérdéseket elsődlegesen a Vht. rendelkezései alapján kell eldönteni. A Vht. 9. §-a megfogalmazásában: azokra az eljárási kérdésekre, amelyeket a Vht. eltérően nem szabályoz, a nemperes eljárás sajátosságaiából eredő eltérésekkel a Pp. szabályait és a Bpnp.-nek a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit kell alkalmazni.

Ennek megfelelően a jogegységi tanács elsősorban azt vizsgálta, hogy az indítványban felvetett jogértelmezési kérdés a Vht. rendelkezései alapján megoldható-e.

A Vht. 212. § (1) bekezdésének megfelelően a végrehajtást elrendelő bíróság hivatalból, a végrehajtó bejelentésére vagy a felek kérelmére „elrendelheti” a végrehajtási lap visszavonását, illetve a végrehajtási záradék törlését. A rendelkezés szerint a végrehajtást elrendelő bíróság a visszavonás vagy törlés iránti kérelem megvizsgálása után határozhat úgy is, hogy a fél kérelmét elutasítja, mert álláspontja szerint nem állnak fenn a kérelem teljesítésének feltételei. Az (1) bekezdés nem korlátozza az elrendelő bíróság lehetőségeit: az (1) bekezdés kitér arra, hogy mikor (az eljárás során bármikor) és milyen módon (hivatalból észlelés, bejelentés vagy a fél kérelme alapján) kerül döntési pozícióba az elrendelő bíróság, de az „elrendelheti” szóhasználat kifejezi a döntés szabadságát, amely abban áll, hogy az elrendelő bíróság helyt adhat a fél kérelmének, de el is utasíthatja azt.

A Vht. 212. § (2) bekezdése – mely szerint a végzést kézbesíteni kell a feleknek, akik a végzés ellen fellebbezhetnek – nyilvánvalóan az (1) bekezdésre vonatkozik: az (1) bekezdés körében hozott végzések vonatkozásában biztosítja a feleknek a fellebbezés lehetőségét, anélkül azonban, hogy a (2) bekezdés a végzés típusára vagy tartalmára korlátozást tartalmazna. A Vht. 212. § (2) bekezdése nem azt írja elő, hogy a felek a visszavonást vagy a törlést „elrendelő” végzés ellen fellebbezhetnek, hanem az (1) bekezdés körében hozott végzés ellen, amely az előzőek szerint lehet a kérelmet elutasító is. Ebből következik, hogy a (2) bekezdés a kérelmet elutasító végzésekre is irányadó, azaz a (2) bekezdés alapján a felek végrehajtási lap visszavonására, illetőleg a végrehajtási záradék törlésére irányuló kérelmét elutasító végzések ellen is fellebbezésnek van helye.

A Vht. 212. § (1) és (2) bekezdésének értelmezésével összefüggésben hangsúlyozza a Kúria, hogy – az előzőek szerint – a végrehajtási nemperes eljárás során hozott végzésekre elsődlegesen a különleges eljárási szabályokat, a Vht. rendelkezéseit kell alkalmazni, ugyanakkor a Vht. nem tartalmaz a Pp. 365. § (2) bekezdés b) pontjával azonos követelményt: a Vht. nem írja elő általános jelleggel, hogy e végzések ellen kizárólag a törvény jogorvoslatot megengedő rendelkezése esetén van helye fellebbezésnek. Ha a jogalkotó szándéka arra irányult volna, hogy a felek kizárólag a kérelemnek helyt adó végzés ellen nyújthassanak be fellebbezést, nem lett volna akadálya annak, hogy a Vht. 212. § (2) bekezdése kimondja: a felek az elutasító végzés ellen nem fellebbezhetnek.

A Vht. 2019. január 1-jei módosítása valóban nem érintette az indítványban felvetett kérdést, a kifejtettek szerint azonban az a Vht. jelenleg hatályos rendelkezései alapján is megválaszolható volt.

IV.

A jogegységi tanács az előbbi indokok alapján a Bszi. 24. § (1) bekezdés c) pontja, 25. §-a, valamint 40. § (1) és (2) bekezdései alapján – a bíróságok jogalkalmazása egységének az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésében előírt biztosítása érdekében – a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, és határozatát a Bszi. 42. § (1) bekezdésének megfelelően a Magyar Közlönyben, a bíróságok központi internetes honlapján és a Kúria honlapján közzéteszi.

Budapest, 2021. március 1.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.,
a jogegységi tanács elnöke

Dr. Harter Mária s. k.,
előadó bíró

Dr. Döme Attila s. k.,
bíró

Dr. Kocsis Ottilia s. k.,
bíró

Dr. Orosz Árpád s. k.,
bíró

Dr. Szabó Klára s. k.,
bíró

Dr. Varga Edit s. k.,
bíró

IX. Határozatok Tára

A Kormány 1203/2021. (IV. 27.) Korm. határozata

a Magyarország Kormánya és Románia Kormánya között, a magyar–román államhatáron átvezető közúti kapcsolatokról szóló, 2014. július 24-én, Bukarestben aláírt megállapodás módosításáról szóló, Magyarország Kormánya és Románia Kormánya közötti megállapodás szövegének végleges megállapítására adott felhatalmazásról

A Kormány

1. egyetért a Magyarország Kormánya és Románia Kormánya között, a magyar–román államhatáron átvezető közúti kapcsolatokról szóló, 2014. július 24-én, Bukarestben aláírt megállapodás módosításáról szóló, Magyarország Kormánya és Románia Kormánya közötti megállapodás (a továbbiakban: Megállapodás) bemutatott szövegével;
2. felhatalmazza az innovációért és technológiáért felelős minisztert vagy az általa kijelölt személyt a Megállapodás bemutatott szövegének – a jóváhagyás fenntartásával történő – végleges megállapítására;
3. felhívja a külgazdasági és külügyminisztert, hogy a Megállapodás szövege végleges megállapításához szükséges meghatalmazási okiratot adja ki;
4. elfogadja a Megállapodás kihirdetéséről szóló törvény tervezetét, és elrendeli a Megállapodás szövegének végleges megállapítását követően annak az Országgyűléshez történő benyújtását, továbbá a törvényjavaslat előadójának az innovációért és technológiáért felelős minisztert jelöli ki.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Magyar Közlönyt az Igazságügyi Minisztérium szerkeszti.

A szerkesztésért felelős: dr. Salgó László Péter.

A szerkesztőség címe: 1051 Budapest, Nádor utca 22.

A Magyar Közlöny hiteles tartalma elektronikus dokumentumként a <http://www.magyarokozlony.hu> honlapon érhető el.